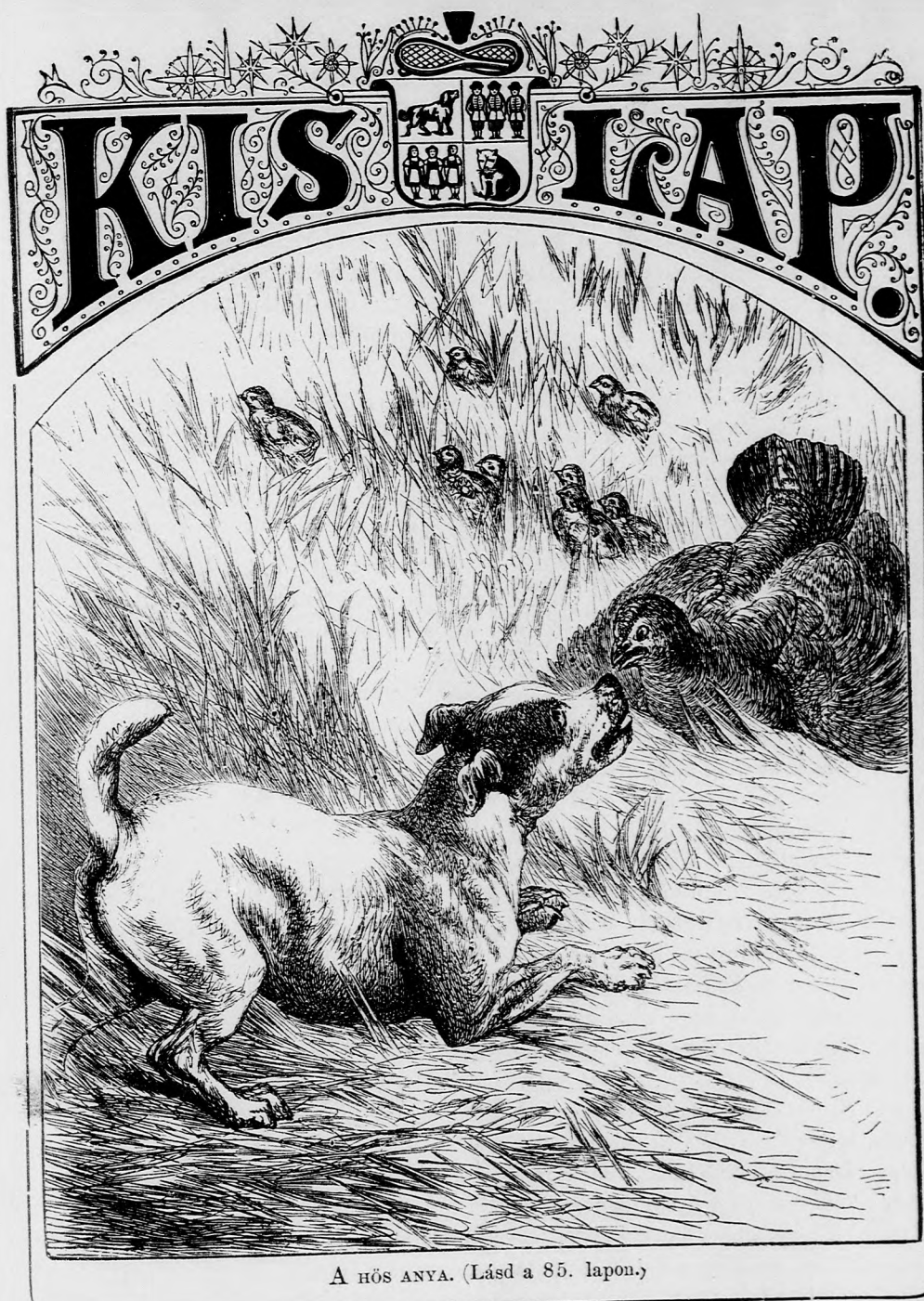

e, Petro-
 Podma-
 ska, Re-
 tatild és
 cobovits
 Emma,
 Jansza
 Ilona,
 a, Sza-
 , Ráth
 sy Ka-
 erl Pál,
 , Stei-
 szmann
 Dénes,
 s Erzsé-
 István,
 ariska,
 y test-
 Róza,
 eutsch
 Béla,
 s Ella,
 s Olga,
 it Jenő
 s Elek,
 g Mar-
 Wei-
 zentes
 Matild,
 dörfer
 rnélia,
 Wetzl
 , Föl-
 riska,
 Nem-
 kovics
 es és
 Tibor,
 Renée,
 Rott-
 mma,
 Alice,
 Kene-
 ön és
 Béla,
 Csink
 zsi és
 chmi-
 Hor-
 ályfi
 lona,

A HŐS ANYA. (Lásd a 85. lapon.)

XXXV. kötet, 6. szám.

Ára negyedévre 1 fnt 40 kr.
 Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1888. augusztus 5-én.

SZILAJ KATA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás)

ÖRTÉNHEGETT volna nagy baj, de hát nem történt. Katicza nem szegte a nyakát. Megóvta a gondviselés és a saját bátorsága is.

Sokszor volt ő már veszedelmes helyzetben s megszokta, hogy segíteni iparkodjék magán. Most is, amint az ág, melybe fogózott, töredezni kezdett, gyors pillantással szemelt ki egy másikat s abba kapaszkodott. Ez nem hajolt s nem tört s Katicza, nagy öröme, a mint lábaival kapálózott, talált ott alább egy másik vastag ágat, melyen jól megállhatott. Mihelyt ekkép félig-meddig bátorságban volt, mindjárt vissza is tért jó kedve és egyszerre nagy örvendve kiáltott fel:

— Nini! Jaj de kedves!

A levelek közt elrejtve fészket pillantott meg, benne négy apró, csak épen pelyhedző madárkával. Katicza pedig nagyon szeretett minden állatot, bogarat, a világerő sem bántotta volna valamelyiket, csak gyönyörködött bennök, a mi jó szív jele. Most is, hogy az apró madárfiókákat megpillantá, nem nyult hozzájuk, mert tudta, hogy attól megijednének; de odahajolt a fészkekhez és vidáman mondá:

— No kis bohók, még nem tudtok repülni, ugy-e? Ne féljete, nem foglak meg... Dehogy foglak! Hát a madárnótát tudjátok-e már? Ugye még azt sem tudjátok! Ejnye, ejnye, hát még nem jártatok iskolába, mi? No, majd én füttyülök nektek, tanuljatok.

Tudott Katicza füttyülni, mint akármelyik diákgyerek, mindjárt hozzá is fogott, hanem a kis madarak persze nem sok hasznát vették a leczkének, csak félénken csipogtak. Egyszerre azonban félbe is szakadt a madártanítás, mert két izmos kéz megfogta Katiczát a derekánál és letette a földre.

— Jaj de jó, hogy erre jöttél, apácska! szolt Katicza.

De amint megfordult, meglepetve látta, hogy nem apja emelte le a veszedelmes helyről, hanem a tanító ur, ki nyájasan mondá:

— Azt hiszem, kis leányom, hiába való fáradság lesz az, nem így tanulnak a madarak dalolni.

— Gondolja, hiába füttyülök nekik? Kár! Szerettem volna valami szép nótára megtanítani.

— Ez mindenkép meggondolatlan vállalkozás volt. Nem is értem, hogy bírta oda fölkapaszkodni... létrát sem látok itt.

— Nem is alulról mentem föl, hanem amonnan az ablakból indultam lefelé, felelt Katicza nevetve.

— Ejnye! Hiszen így még rosszabb, igazi nyaktörő vállalkozás. Köszönd meg a Gondviselésnek, hogy bajjal nem járt ez az oktalan csinyed.

— Hát ne a tanító urnak köszönjem meg? Pedig épen meg akartam köszönni, hogy leemelt.

— No jó, hát köszönd nekem, most én voltam a Gondviselés képviselője, mert szerencsére épen itt jártam a nyári mulatság dolgában. Remélem, nem keveredel

valami b
mulatság

A t
tud a d
megérte
szó. Vid

—
minden
nem is e

Ezz
ugyan h
mert ha
kellemet
tom vég
tökélte,
s ime m
ha onna
az orrát

—

tem! go

Sie

reggelih
kon röst

rá, miké

De a jó

vele tov

büntetés

egésznel

hogy ő m

tűri, h

uralkod

Mindjár

A mint

—

—

veled já

—

ször is,

dázni?

valami bajba és eljössz te is a csütörtöki mulatságra.

A tanító azt hitte, hogy Katicza már tud a dolgról, Katicza pedig gyorsan megértette úgy félig-meddig, miről lehet szó. Vidáman meghajtotta magát.

— Köszönöm a szives meghívást, minden esetre ott leszek. Nálam nélkül nem is eshetik meg multság.

Ezzel odább szaladt s bensőleg csakugyan hálás volt kissé a tanító iránt, mert ha ez nem segít rajta, meglehetősen kellemetlen állapotba kerül. A szoba-áristom véget ért, mert már szabad, el is tökélt, hogy nem keveri magát új bajba, s ime mégis mindjárt azon kezdte volna, ha onnan a magasból lepottyán és bezuzza az orrát.

— Csakhogy szerencsésen lekerültem! gondolá vigan.

Sietett az ebédlőbe, hol a többiek éppen reggelihez gyülekeztek. Katicza úgy titkon röstelkedett egy kicsit s kíváncsi volt rá, mikép fogadják majd a büntetés után. De a jó szülők egy csöppet sem éreztették vele tovább haragjokat, mert hiszen a büntetést kiállotta, most hát vége az egésznek. De Kálmán el volt tökéltve, hogy ő most már fölülkerekedik és nem tűri, hogy Katicza ezentul is annyira uralkodjék s olyan elbizakodott legyen. Mindjárt a reggeli után meg is próbálta. A mint kimentek, Zsófia így szólt:

— Menjünk lapdázni.

— Nem bánom, menjünk, de én csak veled játszom, Katicza nem jöhet velünk.

— Oh, oh! És ki mondta neked, először is, hogy Katicza akar te veled lapdázni? szólt Katicza félvállról. Nem ját-

szom ám én akármilyen ügyetlen fiúval, megválogatom a játszótársaimat.

Kálmán kezdte észrevenni, hogy Katicza nem igen akarja magát megaláztattnak tartani. De majd rákényszeríti.

— Persze, savanyu a szőlő, mondá. Te beszélsz arról, hogy megválogatod a társaidat, csakhogy ilyen hetykeségre nincs joga annak, a ki be volt csukva.

— Rosszul tudod, mert nem voltam becsukva.

— Ejnye, ez már sok! Még azt is el mernéd tagadni!

— Kérdezd meg mamámtól. A szobában voltam, de az ajtót nem csukták reám, mert megbiztak a pusztá szavamban. Persze, nálad nem igen biztak volna meg ennyiben, hanem becsukták volna az ajtót s még strázsát is állítottak volna oda, mert te nem tudnád megtartani a szavadat.

— Micsoda? Hogy mersz ilyet mondani? Azt én nem engedem, hogy nekem effélet mondj.

— Csakhogy én nem kérek rá tőled engedelmet, felelé Katicza, nagyot kaczagva.

Kálmán érezte, hogy nem sikerül a terve, mindjárt megfordítva történik: megint Katicza kerekedik fölül. De még egy próbát tett.

— Ha nem csukták is rád az ajtót, mégis csak áristomban voltál, még pedig éppen akkor, mikor mi igen kedves meghívást kaptunk. A bácsi meg is ígérte, hogy elmegyünk a nyári mulatságra, te pedig még azt sem tudod, mi van készülében.

— Azt hiszed? Csakhogy mindent rosszul tudsz ám. No, nem is csodálom, hiszen ez régi dolog s most azt

gondolod, hogy a tanító ur engem is csak úgy a többiekkel együtt hív meg a mulatságra. Hát nem mondtam már elégszer,

LÁTOGATÁS. (Lásd a 85. lapon.)

hogy én különb vagyok? Engem külön illik meghívni.

De már erre Kálmán kacagott nagyot.

történt.

hogy m

radt ho
meghív
tene il
heted,
viseled

K
méreg.
még K
közbes

Csupa
Lásd,
ted. Te
keztél
ujra pö

vem, n
rölni, c
bad ne

E
is nem
reád n
ugyan

lóm va
kezni,

fát. M
lód? E
K

Katicz

— Hahaha! No ezt ugyan várhatod!
 — Már nem várom, mert már megtörtént.

— Micsoda? Nálad volt a tanító ur, hogy meghivjon? No persze.

— Igen is, épen most reggel fölfáradt hozzám s én kegyesen elfogadtam a meghívást. Persze, téged nem érdemesítene ilyen megtiszteltetésre, megköszönheted, ha magunkkal viszünk. No, ha jól viseled magad, jöhetsz.

Kálmánt majd elfutotta a pulykaméreg. Tessék. Megint csak ő a vesztés, még Katicza gunyolódik. A szelid Zsófiika közbeszólt:

— Ugyan ne pöröljeteK már örökké! Csupa czivódástól nem jutunk a játékhoz. Lásd, Kálmán, most csakugyan te kezdted. Te meg, Katicza, hamar megfélekedtél a tegnapi kellemetlen napról, hogy újra pörölgetsz.

— Pörölök, mert úgy tartja a kedvem, nekem szabad. Te is szeretnél pörölni, csak hogy nem tudsz és nem is szabad neked.

Erre meg Zsófiika nevetett.

— Hogy nem szabad vagy legalább is nem illik, az már igaz, csak hogy igaz reád nézve is. De ha épen akarnék, már ugyan mért ne tudnék én is pörölni.

— Mert... mert te az én rabszolgálóm vagy, a kinek soha sem szabad ellenkezni, csak engedelmeskedni.

— Ugyan hagyd el ezt a rossz tréfát. Már hogy volnék én a te rabszolgálód? Ez már teljesen oktalan beszéd.

Kálmán kapott rajta.

— Mint rendesen. Persze, nem tudja Katicza kisasszony, hogy a rabszolgákat

pénzért adták-vették, mint holmi egyéb portékát.

— Ezt is rosszul tudja Kálmán urfi, mint rendesen, vágott vissza Katicza. Mert a rabszolgát el is lehet ajándékozni. Zsófit pedig a mamája ide ajándékozta s mi, ha akarjuk, megint elajándékozuk másnak.

(Folytatása következik.)

LÁTOGATÁS.

(Képpel a 84. lapon.)

NEHÉZ sor a levélírás,
 Nehéz, komoly feladat:
 Beszámolni az apának,
 Mit tettem egy hét alatt?
 Mit tanultam, mit játszottam,
 Csinyt milyet követtem el?
 Mindezekre a levelem
 Hűségesen megfelel.
 Pedig ott kint vár pajtásom,
 Hivogatva kaffogat:
 »Kis gazdám, hát ma nem játszunk?«
 De hiába hivogat.
 Meg is unta már a várást
 S mivel meg nem hallgatom:
 Egyet gondol: meglátogat,
 Beugrik az ablakon.
 Nagyon jól van, kis kutyácskám,
 Örvendek, hogy úgy szeretsz,
 De most maradj szépen csöndben,
 Kedvemre csak így tehetsz.
 Mert első a kötelesség:
 Bevégzem a levelem
 Azután majd a mezőre
 Futkározni jössz velem.

A HŐS ANYA.

(Képpel a czimlapon.)

Hős van nagyon sok és sokféle. Mert sokféle a bátorság is. Bátor a hatalmas oroszlán s a hol megjelen, rémülten tér ki utjából mindenki. Nem is tanácsos

vele találkozni, mert rettentő erejével legfeljebb az ügyes jó vadász puskagolyója bírhat. Tudja is az oroszlán, hogy ő milyen erős, nem retten meg semmitől s mikor nagyot bömböl, mintha kérdezné:

— Ki mer velem szembeszállni? Ugy-e senki?

Az oroszlán tehát nagy hős az állatok országában és van még több is olyan. Mások meg viszont félénkek, mert érzik, hogy gyöngék, nincs mivel rendelkezniök. Kivált a gyöngé szárnyasok és ezek közt megint azok, melyek még röpködni sem igen tudnak. Hogyne volnának félénkek.

És mégis hősök tudnak lenni ezek a gyöngék is. Ime itt ezen rajzon is látjuk.

Boldogan elrejtözve élt a madár-család. Magas fű közt volt a fészek s a kicsinyek a közelben vígan sétálgathattak. Egyszerre azonban beütött a veszedelem. Ugatás hallatszott messziről.

— Jaj, meneküljünk, fiókáim! Vadászkutya közeledik.

Az anyamadár könnyen és gyorsan el tudna menekülni, ámde a kicsinyek csak lassan jutnak előre, bármennyire iparkodnak is. A vadászkutya pedig az ő finom szaglásával már rátalált a nyomra s alig telt bele pár perc, már elérte a menekülőket. Most végök van, a kutya összefogdoshatja, agyonmarhatja a gyámoltalan kicsinyeket!

De nem, még sem megy az oly nagy könnyen. Az anyamadár hirtelen megáll. Remeg ő is, hiszen gyöngé kis jószág ő az erős kutyával szemben. És mégis szembeszáll vele. Elszánt bátorság támad benne, mert meg kell mentenie kicsinyeit s a jó anya halálra is kész fiajért.

A maga nyelvén talán így szólott kicsinyeihez:

— Fussatok, a hogy csak birtok. Majd megkereslek.

A kicsinyek futnak, mihamar el is tűnnek, az anyamadár pedig hős bátorsággal áll meg az ellenség előtt. A kutya

eleinte nem is veszi komolyan a dolgot. Hiszen egyszerre agyonmarhatja ezt a hitvány kis szárnyast. Csakhogy ez nem hagyja magát, berzenkedik s csőrével, karmaival fenyegeti a kutya szemeit. Neki-neki röppen, aztán ismét hátrál, még pedig ellenkező irányban, mint a merre a kicsinyek menekültek. A kutya most már dühösen követi, minden áron meg akarja fogni; de mikor már jó messzire elkergetöztek, a madár hirtelen felröppen és eltűnik, a kutya pedig boszankodva néz utána, mert elszalasztotta a zsákmányt.

A hős anya pedig addig-addig keresgél, míg valamely bokor tövében vagy árokban nagy messzeségben rátalál kicsinyeire, kiket aztán elvezet biztosabb vidékre.

Ugye hős az ilyen kis szárnyas is?

H Ü T Ö Z É S.

(Képpel az 93. lapon.)

J AJ te kedves kis patak,
Csakhogy megtaláltalak!
Perzsel a nap, forró a lég,
Már-már szinte eltikkadék,
De te enyhet adsz nekem,
Beléd mártom a fejem.
Hűs vized hogy fölfrissíti!
Véremet hogy fölűditi!
Jaj de pompás! Éledek,
Már nem lankaszt a meleg,
Sőt örömem telik benne,
Mert nagy meleg ha nem lenne:
Nem volna oly jó érzés
Ez a kedves hűtözés,
A nap hát csak süssön bátran
Mig friss víz van a patakban.

BABA NÉGYLÁBUAK.

— Kis elefánt. —

(Képpel a 88—89. lapokon.)

KÁR megvalljátok, akár nem, már én csak azt hiszem, hogy szívesen láttok ama baba-négy-lábuak közt, a kik eddig bemutatták magukat a »Kis Lap«-ban. Hogy miért hiszem ezt? Nem mintha talán valami nagyon szépnek képzelném magamat, hanem mert hallottam már a hírét, hogy az emberek szeretnek minket, elefántokat, mivel nagy erőnket csak jóra használjuk s tanulékonyság dolgában fölülmuljuk az okos ebet, lovat is.

Ezzel nem akarom azt mondani, hogy tehát már én is nagyon okosnak tartom magamat. Én a magunk familiájában még csak kicsi baba vagyok, ámbar kicsiségem is akkora, hogy már nyomok egy pár mázsát s bajosan tudnátok ölbe venni. De ha látjátok mellettem az anyámat, akkor elhiszitek, hogy mégis csak kicsi vagyok. Bele is telik abba vagy negyven esztendő, míg én is akkora leszek; de azontúl is fogok még izmosodni, erősödni, mert mi elefántok lassan növünk, csakhogy aztán van is látszatja. Valamennyi négylábu állat közt mi növünk legnagyobbra és mi vagyunk a legerősebbek is. De még hosszabb életű állat is kevés van, mert elédegelünk mi szép csöndes békességben akár száz esztendeig is. Ez pedig nagy idő, ember csak ritkán éri meg.

Hogy én megérem, azzal mindenki biztat, a ki látja, milyen tagba-szakadt izmos legény vagyok; de már azt nem

tudom, itt a mi kedves erdőnkben érem-e meg, vagy fogságban, a mi ugyan szintén nem nagy baj volna. Eddig még nem voltam kint az erdőnkől, ez az erdő pedig a meleg Keletindiában van; ha van térképetek, megkereshetitek s akkor megtudjátok, hol járok. Ebből azt is megtudjátok, hogy én indiai sűrű elefánt vagyok, tehát a szelidebb, okosabb fajtaból való. Mert élnek atyánkiai Afrikában is, de ezek sokkal szilajabbak, az ember nem veheti olyan jó hasznukat. Ha állatkertekben, menaszériákban már láttatok elefántot, bizonyos, hogy az én indiai atyafiságomból való volt.

Ha arra vagytok kíváncsiak, hogy én itt az erdőben mivel töltöm a napot? Hát valami sok érdekeset nem igen mondhatnék nektek. Nagyobb falkában élünk együtt és kószálunk, legelészünk, a merre tetszik. Már persze a merre az öregeknek tetszik. Én szeretnék el-elkalandozni jobbra vagy balra, csakhogy nem szabad ám, mert az elefánt-mama is ránczba szedi a fiát, engedelmeskedni kell.

— Eszeden járj, maradj itt köztünk, mert baj érhet, még gyöngé és tapasztalatlan vagy. Tigrisek, párducok is tanyáznak ám itt az erdőben, ravasz, kegyetlen vérengző fenevadak, agyonmarnának, ha egymagad kerülnél eléjük.

Ha azután még sem használ az okos szó, a mama nyakon fog orrával, hiába bögök, csak ott kell maradnom mellette.

Nem is tagadom, hogy jól van ez így, mert az öregek közt nem kell félnem semmitől. Nincsen olyan éhes tigris, mely ránk merne támadni, ha együtt vagyunk. S ha mégis megtenné, ugyancsak meg-

lakolna, a hatalmas öregek orrmányukkal agyon-szoritnák vagy rettentő lábaikkal összemorzsolnák. Alig várom, hogy én is olyan nagy és hatalmas legyenek. Csakhogy ebbe még betelik néhány esztendő s addig ki tudja, mi történik.

Leghamarább az a baj érhet, hogy az emberek elfognak. Az öregek is csak ettől félnek, mert ez ellen nagyon nehezen tudjuk magunkat megvédeni. Van köztünk olyan, a ki már fogságba került, de kiszabadult és visszatért hozzánk. Az igaz, hogy nem valami nagyon borzasztónak mondja a fogságot, mert minket nem zárnak ketreczbe, mint a ragadozó fenevadat, hanem pár hétig őriznek s mikor látják, hogy már szelidültünk, meglehetősen szabadon engednek járni s ha jól végeztük a dolgot, melyet ránk bízta, jól is tartanak, úgy hogy voltaképp semmi bajunk nincs. Ép ezért, habár jobb szeretünk itt maradni az erdőben, hamar beletörődünk abba is, ha az emberek szolgálatában kell élnünk. Így legalább hasznot teszünk, nem vész kárba nagy erőnk, melyet itt az erdőben úgy sem tudunk mire fordítani.

Hajdanában, nagyon régi időben, mint hallom, háborukban is használtak az

emberek, pánczélt raktak az elefántra, tornyot a hátára s a toronyból lövöldöztek a katonák, míg az elefánt maga is, bátran

berontva az ellenség soraiba, elgázolt mindenkit, a ki utjába került. Mostmármásképp háboruskodnak, de még most is segítünk mi

benne itt a mi hazánkban, mert könnyűszerrel hurcoljuk a hátunkon a nehéz ágyukat és más hadiszereket, melye-

tül gázolni, nekünk pedig ez csak afféle könnyű séta. Elefánt hátára ül az is, a ki nagyobb veszedelem nélkül akar tigrisre vadászni. Onnan a magasból nem igen kell félni, még ha a lövés nem találta is jól a tigrist. Néha a tigris megpróbálja, hogy fölgorjék az elefánt hátára a vadászhoz, de ezzel pórul jár, mert ekkor maga az elefánt is megkapja az orrmányával és agyonszorítja.

Van azonban békésebb és hasznosabb foglalkozásunk is: gazdáknak, kereskedőknek hordozzuk a nagy terheket, kivált pedig építkezéseknél a nagy gerendákat szépen helybe viszzük, nem kell az embereknek erőlködniök a súlyos teher emelésével. Másokat utazásnál használják s itt még fejlődelmek is szeretnek elefánton utazni, mert az elefánt hátán kényelmes ülő- és fekvő-helyet lehet készíteni, három-négyen is odatelepedhetnek s nagy ernyőt feszítve ki a nap sugarai ellen, egész kényelemmel utaznak. Sok elefántot meg hajón visznek hozzátok Európába, hol aztán menazseriákban, állatkertben produkáljuk, mit

ket a sereg különben alig tudna magával vinni, mert itt nincs ám mindenféle jó országot, hanem árkon-berken kell keresz-

tudunk s az emberek megbámulják okosságunkat és ügyességünket. A gyermekeket szeretjük s ha felülnek a hátunkra,

BABA-NÉGYLÁBUK. (Kis elefánt).

megnyargaltatjuk őket. Oda kerülök-e én is, vagy itt vénülök meg az erdőben? nem tudom. Jobb szeretnék itt maradni, de ha megesnék, hogy elfognak és elvisznek valahová városba, azt sem igen fogom bánni. Meglehet tehát, hogy találkozom veletek valamely állatkertben vagy állatseregletben s azért most már azt mondom: a viszontlátásig!

FELSÜLT CESELSZÖVÖK.

— Vigjáték egy felvonásban. —

Irta Wölfl Géza.

Személyek:

KÖRÖNDI földbirtokos.		
KÖRÖNDINÉ, neje.	ELVIRA,	} leányai.
PISTA, } fiai.	SZERÉNA,	
JANCSI, }	BÖSKE,	

Szoba Köröndiéknél, közép és oldalajtóval. A szoba közepén asztal, melyen könyvek, irkák, kézi munkák hevernek, s körülé székek. Az ajtó mellett ruha-állvány, néhány darab ruhával.

Első jelenet.

Pista.

Pista. (Föl-s alá sétál, irással kezében és akadózva szaval.)

Légy üdvözölve, jó atyám!... jó... jó atyám
Légy üdvözölve álta...ál... álta... általam
Csak...csak boldogságról zeng... zeng szívem;
Csak üdvöt... üdvöt mond neked szavam...

(Az irást lecsapja az asztalra.)

Ej! nem tanulok én ma többet! Ugy is még csak holnapután lesz atyánk nevénapja, addig még ráérek. Lám, a Jancsi sem tanul, a lányok versei is itt vannak, amint látom; azok sem igen török magukat utána. Minek is?! holnap is lesz nap.....Az igaz, hogy nekem mindig

nehezebben megy a tanulás, nekem több idő kell, de az nem baj! Van akaratom és kitartásom, azzal is jutok valamire. A tanítóm mindig azt mondja, hogy az igyekvés, vas-szorgalom, szivós kitartás sokra viheti az embert. De most tudja Isten! úgy furja az oldalamat valami, mikor a többiek odakint játszanak, nekem meg itt tanulnom kell. Nem tudok tanulni, mikor a lányok ott kedvökre hintáznak. El kell őket csalni valahogy a hintáról, hogy aztán én ülhessek rá. (A közép-ajtó felé indul.)

Második jelenet.

Előbbi, Jancsi.

Jancsi. (nagy lármával jön, az ajtóközébszöbön megbotlik, a ruhatartót feldönti. Pistának neki fut s félrelöki, az asztalt ellöditja helyéből, egy széket felborít s végre a pamlagra veti magát) Pista! Pista te! Nagy ujság. Jaj ha tudnád!

Pista. No, mi lelt már ismét te szélekelep, te kéneseő, te szeleburdi Jankó?! Az ember már nincs is bátorságban tőled, mert ha agyon nem taposod a lábait, vagy fel nem döntöd, hát ráborítod még a szekrényeket is. No mi lelt, beszélj!

Jancsi. (Folyton nyughatatlankodva.) Haháhá! huhúú! De kifáradtam.

Pista. Nem is csodálom, (a feldöntött tárgyakat helyre rakva), mikor ilyen szeleburdi módon rontasz be, hogy mindent földöntögetsz. De mondd meg már, mit akarsz? Most már kipihenhetted a nagy fáradságodat.

Jancsi. Jaj dehogy, mikor úgy kimelegedtem! (folytonosan izeg-mozog) Pista, hallod-e! örömhír, nagy örömhír!

Pista. Inkább elhiszem már előre is, csak már ne kipkedj-kapkodj s ne járjon a kezed, lábad, mint a motolla, hanem beszélj már egyszer okosan.

Jancsi. No, hát tudod mi az ujság? Egy selyemhernyóm már bekötötte magát, van már egy gubóm. Neked pedig nincsen, ugy-e? Ugy örülök neki, hogy no, örömemben még téged is megölelek! (Fölugrik s nagy handa-bandával nekirent Pistának, ki elugrik előle, mire Jancsi földre esik) Jaj! jaj! az orrom!!!

Pista. Mit szeleskedel már megint? Ugy kell! Okosabb lesz, ha fölkelsz, aztán beszéljünk már egyszer komolyan.

Jancsi. (Fekvő helyzetéből felül a földön s arczát fintorgatva, orra hegyét tapogatja): Jajajaaá! Gyere Pista, vizsgálj meg az orromat, nem törött-e be? Minek ugrottál el előlem, mikor meg akartalak csókolni örömemben! Jaj az orrom! (Nyögdelve feltápáskodik):

Pista. Kell is nekem a te csókod. Jöszte no, hadd látom az orrodát. (Nagy komolyan vizsgálja s jól megnyomja.)

Jancsi. (Nagyot ugorva hátrál) No, no, no! Ne oly nagyon... fáj!

Pista. Ne jajgass! Nincs semmi baja az orrodnak, legfőlebb meg fog egy kicsit dagadni és olyan lesz, mint az a selyemgubó, aminek olyan nagyon örülsz. De hallod-e! tudod-e már a köszöntő verset?

Jancsi. (Meghökkenve) Igaz a! Nem biz'én, még nem tudom. Hát te?

Pista. Én már kezdtem tanulgatni, de tudni még én sem tudom. Jer, tanuljunk.

Jancsi. Nem tanulok biz'én, holnap is lesz nap. A lányok sem tanulják, oda-

kint játszanak a kertben. Inkább menjünk mi is oda. Induljunk! (Mefogja Pistát s huzza.)

Pista. Megállj csak! Gondoltam valamit.

Jancsi. Mit, halljuk? ha ugyan okosat gondoltál.

Pista. Persze hogy okosat. Nagyon okosat. Meg kellene a lányokat tréfálni!

Jancsi. Azt nem bánom. De hogyan?

Pista. Én már kigondoltam. Most hintáznak s tudod, mi ilyenkor nem tudunk a hintához férni. Azt mondjuk nekik, hogy édes apánk holnap elutazik, tehát nem holnap este, hanem már ma délután tartjuk meg a nevenapját.

Jancsi. Aztán?

Pista. No hát azt mondjuk tovább, hogy mi már tudjuk a köszöntőt. Ők erre berohannak tanulni, szabadon hagyják a hintát és mi aztán kényelmesen hintázhathatunk.

Jancsi. (Nagyokat ugrik, forgolódik, hadonáz) Igen jó! nagyon jó! Mégis csak okos gyerek vagy te!

Harmadik jelenet.

Előbbiek, Böske.

Böske. (Belépve, munkakosarat hoz, s leteszi az asztalra) Minek örültök olyan nagyon? (Indul kifelé.)

Jancsi. (Ugrálva utána ront és tánczolva visszahuzza.) Megállj no, megmondom neked is a jó hirt.

Böske. Képelem... megint valami bolondságot eszeltetek ki.

Pista. Az bizony nem bolondság, hanem igen komoly dolog és nagy ujság.

Jancsi. Az ám, nagy ujság! Ti leányok nem is gyanitjátok.

Böske. (Visszafordul) Ugyan mi hát az a nagy ujság?

Pista. Most hallottuk, hogy atyánk holnap elutazik, tehát a nevenapját még ma délután tartjuk.

Jancsi. Az ám, úgy bizony! én is úgy tudom.

Böske. (Meglépetve.) Igazán?

Jancsi, Pista. (Együtt) De nagyon igaz.

Böske. Akkor futok a leányokhoz s megviszem nekik a hirt, mert még van egy kis dolgunk az ajándék-tárgyakkal, melyeket apácskának szántunk: aztán meg a köszöntőt is meg kell tanulnunk. Ugyancsak sietnünk kell.

Pista. Oh én már tudom a versikémet. (Félre) Egy szót sem.

Jancsi. De még én is ám! (Félre) De hogyan!

Böske. Sietek, futok, szégyenben ne maradjunk mi leányok.

Negyedik jelenet.

Pista, Jancsi.

Pista. (Jancsival szembe néznek és nagyot nevetnek.) No, ezeket ugyancsak felültettük! Hahahaha!

Jancsi. (A pamlagra veti magát.) Hihihihi! de pompás!

Pista. Képzelem, hogy fognak ezek mindjárt dolgozni és tanulni!

Jancsi. (Lehömpölyög a padlóra.) Hihihihi! de hogyan! (Zaj kívülről.)

Pista. Menjünk hamar innen, már jönnek. Jer, (Huzza Jancsit.) most rajtunk a sor a hintán! Hahahaha! (Mindketten el.)

Ötödik jelenet.

Elvira, Szeréna, Böske. (Sietve jönnek be s zavartan futnak föl s alá a szobában, kutatva és rakosgatva.)

Elvira. Istenem, de váratlanul jött ez! Még nincs készen a szivartartó gyöngyhímzése... sem a sapka bojtja, de még a köszöntésemet sem tudom.

Szeréna. A papucsokon is még néhány öltés hátra van, a tolltörülő pávának a farka hiányzik, aztán szeme sincs még... aztán...

Böske. Az én fogpiszkálómba még tollat kell faragni, a gyufa-tartóba még a nevemet kellene behímezni, a verset is kellene tanulnom...

Elvira. Jaj, hát nekem! Egészen meg vagyok zavarodva... azt sem tudom, mihez fogjak... most már az én kedves kis Duna kutyámnak sem érek rá ozsonnát adni! (Föl s alá járnak, mialatt Pista és Jancsi hol a közép- hol az oldal-ajtón dugják be mosolyogva fejüket s összenézve intgetnek egymásnak, aztán eltűnnek.)

Böske. Hol a versem?

Szeréna. Hol a munka-kosaram?

Elvira. Nem találok az aczél-gyöngyöket.

Böske. Hol találok én most ludtollat?

Szeréna. Van a konyhában tollseprű.

Böske. Az kormos.

Szeréna. A pávámnak nem találok a szeméit.

Elvira. Ott van az egyik skatulyában!

Szeréna. Jaj, a versemre dőlt a tinta!

Böske. Segits, Elvira! Nem találok a papucsot!

Hatodik jelenet.
Előbbiek, Köröndiné.

Köröndiné. Ugyan micsoda lármát

csaptok, leányok? Mi lelt, hogy ily fejte-
lenül futkostok ide-oda?

Mind. (egyszerre) Jaj mamácska!

HÜTÖZÉS. (Lásd a 86. lapon.)

nem leszünk készen a munkánkkal! Mit
gondol majd édes apa? Azt fogja hinni,
nem gondoltunk reá.

Köröndiné. Hiszen holnap estig még
elkészülhettek.

Elvira. De ha a papa holnap elutazik

és már ma délután tartjuk a nevenapját?
Már nincs veszteni való időnk!

Köröndiné. Ki mondta ezt nektek?

Mind. A Pista meg a Jancsi!

Köröndiné. Azt mondták? Igen?

Hm! Lám, lám!

Böske. Igen bizony! olyan komolyan mondták, hogy okvetetlen el kellett hinned, még azt is hozzá tették, hogy ők már el is készültek. Talán mégsem igaz?

Szerena. Jaj, szinte szeretném ez egyszer, ha elbolondítottak volna és nem volna igaz. Holnap estig szépen elkészülénk. Szólj, kedves mama!

Köröndiné. Csak készüljetek szépen. Sietségből ne rontsátok el a szép kézimunkát... ha valamelyik darab nem lesz is teljesen kész, apácska csak oly kedvesen veszi... majd utólag befejezitek. Csak a verset tanulja meg mindegyitek.

Böske. De hát mi lesz már? Mikor lesz? Igazat beszéltek a fiúk?

Köröndiné. Ne gondoljatok vele... az az én dolgom. Ki mint vet, úgy arat. Majd szólok nektek, mikor jőjjetek be apához. Csak dolgozzatok addig szaporán.

Böske, Elvira, Szeréna. (Összevissza.)
No ez furcsa! Nem értjük! Hogy van hát?

Változás.

Csinosan butorozott szoba; egyik asztalon kiállított kézi munkák: papucs, sapka, szivar-tárcsa stb.

Hetedik jelenet.

Pista, Jancsi. (Egyszerű öltözetükben), majd **Elvira.**

Jancsi (az asztalon levő tárgyakat nézgetve). Nézd csak, ezek ugyancsak hozzáláttak! De még sem készültek el, félig

kész holmikat raktak ide meglepetésül apának. Csakugyan elhitték, hogy ma üljük meg a nevenapját.

Pista. No, csakhogy egyszer már rászédhettük őket; úgy is rendesen ezek a lányok fognak ki rajtunk. De most ugyan csak sikerült rászednünk őket! De pszt! Csitt!

Elvira. (Ünnepi ruhában jön, valami kézimunkát hoz s a többi közé helyezi.) No fiúk! meg sem dicséritek a mi munkáinkat.

Pista. Nagyon szépek! Oh, gyönyörűek. (Gúnyosan.) De, ha szabad tudni, miért öltöztél ilyen parádéba? Talán készülsz valahová?

Elvira. Mintha bizony nem tudnátok?

Jancsi és Pista. (Egyszerre.) Oh igaz! tudjuk! (Nevetve kifutnak)

Elvira. Csak nevésetek! majd keserűvé válik még nevetésetek! Én már gyanitom, mit akar a mama. Ahá! Jön valaki... Ezek apácska léptei. Megyek s megmondom a többieknek, hogy jőjjenek, (az oldalajtón el.)

Nyolczadik jelenet.

Köröndi, majd a többiek **mind.**

Köröndi. (belép.) Ah! ni csak, ni! az én lányaim mily kedves meglepetést szereztek nekem. (A munkákat szemlélgeti) Szép, igazán szép! Nem készültek el... persze, még egy egész napra számítottak... Most már csak a fiukra vagyok kíváncsi, mikép fognak beállítani... Nem lesz rossz a lecke. Ahá! Már jönnek!

Elvira, Szeréna, Böske. (Ünnepi ruhában jönnek s egyikök verseeskével üdvözlő atyjokat.) Éljen jó apácskánk!

Köröndi. (Egyenként megcsókolja gyermekeit.) Köszönöm, édes gyermekeim! Nagy örömet okoztatok nekem e kedves meglepetésekkel. Hát a fiuk?

Elvira. Gondolom, még a kertben játszanak, birkóznak, hintáznak.

Böske. A mama már értök ment.

Köröndi. Ejnye! Már csak illett volna, hogy veletek együtt jöjjenek.

Szeréna. (Kinéz az ajtón) Már jönnek a mamával.

Köröndiné. (Pistát és Jancsit a közép ajtón tuszkolja és biztatja erősen befelé; de sehogyan se akarnak előre jönni, hanem nagyon zavarodott ábrázattal lesütik szemüket s jobbról-balról az ajtóhoz támaszkodnak.) No fiuk, előre hát! A leányok már gratuláltak. Hamar, hamar! még bizony elkésztetek, pedig ti tudtátok hamarabb, hogy mikor tartjuk a névnapot.

Pista. (Síró hangon.) Én...én...nem...a Jancsi...

Jancsi. (Szintén ugy.) Nem én...a Pista...én nem is gondoltam...hogy csakugyan...

Köröndi. No fiuk! Hát ti meg sem gratuláltok a nevem napjára?

Mind. No jőjjetek már! Szóljatok!

Pista, Jancsi. (Zavarodottan kullognak előbbre, mérgesen néznek egymásra s akadozva hebegnek.) Én...még nem...már megkezdtem...még nem tudom...kezdtem tanulni...

Köröndi. Halljuk, hát Pista! mi jót kívánsz atyádnak?

Pista. (félig elpityeredve.) De mikor még nem tanultam meg a versecskét!

Köröndi. Hát te Jankó?

Jancsi. (szintén ugy.) Én sem...nem tudom...azt hittem...még ráérek holnapig...

Elvira, Szeréna, Böske. Oh, már értjük! (nevetve.) Jaj de pórul jártak! Ugyan szépen gratuláltok! (Pista és Jancsi szégyenkezve eltakarják az arcukat.)

Köröndi. (nyájasan.) No, elég a büntetésből. Nem veszem rossz néven, fiaim, hogy el nem készültetek, mert még nem is jött meg a napja. Csak egy kis lecke volt: másnak ástátok a vermet és magatok potyogtatok bele. A nevem napját csak holnap tartjuk meg, de jegyezzétek meg, hogy nem szabad mindennel tréfálni. A szegény leányokat csupa tréfából komoly ijedségbe ejtettétek s fillentésre használtátok a szüleitek nevét, a mit tréfából sem szabad.

Köröndiné. (szintén nyájasan) Segítenem kellett a leányokon, különben ijedségből elrontják szép munkáikat, ti pedig neveltetek rajta. Pedig tudjátok, az nevet legjobban, aki utoljára nevet. Ti előre neveltetek s ime nevetétek sirásra vált. Gondolom, máskor jobban megválogatjátok a tréfátokat.

Elvira, Szeréna, Böske (vigan.) Az nagyon jó lesz nekünk, nem fognak anyira megijesztgetni. Köszönjük, mamácska! Jaj, de jó volt ez így!

Jancsi. Nem is teszünk többé ilyet, ugy-e Pista?

Pista. De nem ám! Elég volt egyszer felsülni. De ezt jóváteszszük azzal, hogy holnap mi mondjuk el szebben a felköszöntőket s egész napra a leányoknak engedjük át a hintát.

Elvira. Oh nem, azt nem fogadjuk el, együtt akarunk vigadni.

Pista, Jancsi. Így még jobb lesz! Így lesz jól igazán! Testvéri szeretetben mulatunk együtt!

(A függöny legördül.)

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »Kis Lap« XXXIV. köt. 1—3-dik számaiban közölt rejtvények megfejtését utólag még beküldték: Tahy Sarolta és Pista, Döbrentei Sarolta (kinek az írása? Olyan mesterséges kalligráfia, hogy alig hihetem el, mikép a magad írása. F. b.), Sarló Elza, Wetzel Gyurika, Truskovszky Margit, Háy Kornél, Kemény Mariska, Feher Rózi, Strasser János, Lasz gallner Elza és Nóra, Lászlófalvy E. Árpád és Margit, Lang Ferike, Klain Ödön, Ferenczi Károly és Lajoska, Dezseffy Jolán, Borús Béla, Margalit Tilda, Pirnitzer Jenő, Ifj. Kasper Gusztáv és Irma, Kayser Elek, Altstädter György, Schannen Mariska és Szilárdka, Grötschel Emma, Markó Matild, Andaházy Etelka, Holzwarth Emilia.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Szerényi Kornélia. Forgó bácsi nem lehet bíró abban, hogy az apa jutalmazásra méltónak tekintsen-e valamit vagy sem. Az olyan bizonyítvány, melyben csupa kitünő és jeles osztályzat van, kétségkívül szép bizonyítvány s értékét fokozza, hogy a zenedében is kitünő sikerrel végeztél tanulmányaidat. Ez talán pótolhatja is azt, hogy a bizonyítványban *kitünő* helyett *jeles* van; de csak az apa döntheti el, vajlon tehetségedhez mértén teljes szorgalmat is fejtettél-e ki? Az ő ítéletében, tudom, magad is szívesen megnyugszol. — **Fischer Frida.** Rejtvényed nagyon is könnyű, mert majdnem egész szó van kiírva benne; de meg nem is szabatos, mert csak tájékoztató használatra a *luk* szót *lyuk* helyett. — **Édeskuty Irén.** Te is fogasabb rejtvényen törd a fejed, ha időd és kedved van hozzá. Amit beküldtél, nagyon is egyszerűcske. — **Háy Kornél.** Vizsgálatod jó sikeréről örömmel veszek tudomást, valamint arról is, hogy a jutalmul kapott »Kis Lap«-ot mindjárt az első számmal megszeretted. Szívesen látlak kis hiveim seregében. — **Truskovszky Margit.** Ha neved kimaradt, csak az lehet oka, hogy vagy épen nem, vagy már nagyon is későn kaptam leveledet. Elfelejténi Forgó bácsi nem szokott ilyesmit. A betűrejtvény nagyon is könnyű. — **Titkos kis levélíró.** Ej, ej! Nem fontoltad meg, mit irtál, mit kértél. Te szeretnéd leírva látni azt a történetkét, de úgy,

hogy Forgó bácsi írja meg, aztán mégis a te nevedet írja alá, hadd higgyék, hogy te irtad. Nem olvastad a mesét a pávatollakkal való hamis ékeskedésről? Remélem, egy kis gondolkodás után magad is be fogod látni, mily csuf dolog volna rászédni azokat, a kik szeretnek. Ilyenre nem oktat a »Kis Lap«. Tedd jóvá a hibát azzal, hogy saját szorgalmad munkájával örvendezteted meg őket és soha se akarj olyan érdemmel hivalkodni, mely nem illet meg. — **Weiser János.** Annyi száz meg száz írás közt hogy emlékezhetném én arra, milyen a Klára írása? Ha együtt látom kettőtök írását, csak akkor itélhetek. De akkor is csak úgy, hogy tudnom kell, ki hány éves és mióta tanul. — **Jansza Paula.** Soraidat mindig szívesen veszem, látogatásodat pedig jó is lesz össze halasztani, mert most nem találnál az irodában. Az előfizetési pénzekkel, mint e rovatban már sokszor megjegyeztem, nem én foglalkozom, hanem a kiadóhivatal. Különben, ha kapod a lapot, jele, hogy az előfizetés megérkezett a kiadóhivatalba. — **Szakáll Ara.** A körrejtvény jól van összeállítva s a közlendők sorába tettem. De nagyon sok régebbi keletű vár még közlésre, tehát sorát kell várnia. — **Ulmann Károly.** A vizsgálat kitünő sikerének örvendezek. A rejtvényre rákerülhet a sor. — **Wetzel Gyurika.** Szívesen látlak kis olvasóim közt. — **Gold Margit.** A Muczi esete eléggé jól le van írva, de olyan egyszerű kis eset, mely nem érdekelné olvasótársaidat. Jól teszed, hogy vigasztalódd, mert a nyulacska bizonyosan boldogabb a szabadban. — **Sarló Elza.** Az a közmondás tulságos hosszú arra, hogy rejtvényre szolgáljon. A rejtett szavakat pedig jobban kell jellemezni, mert p. o. fal nem csak téglából készül, napon nem csak a gyík sütkérezik s tavaszkor a golyán kívül még sokféle madár jön meg. — **Riszdorfer Erzsike.** Ha magad vagy a rejtvény beküldője, akkor természetesen nem léphetsz a megfejtők sorába, mert a megfejtésen nem kellett tömőd a fejedet. — **Böhm Joli és Erzsike.** A »Kis Lap«-hoz csinos beiktési táblákat kaphatni a Hirhäger-féle könyvkötő intézetben. Bekötni pedig minden könyvkötő tudja. — **Tahy Sarolta és Pista.** Nagyon régi már az a rejtvény. — **Bogisich Etelka.** A Dittmann Katicza jelenlegi czime ez: Markó-fürdő, utolsó posta Rozsnyó (Gömör-megye). — **Lakenbacher Jennike.** Szívesen veszem soraidat s előre tudhatom, hogy a Balaton tetszeni fog neked, akárhány külföldi nagy tavat láttál is; még pedig tetszeni fog nemcsak mert magyar földön van, hanem mert valóban szép. — *Több levélről a jövő számban.*

Jótekonyság térszúke miatt a jövő számra marad.